

NIKAD NIJE PLESAO POGO

MARIO BRKLJAČIĆ

SADRŽAJ

21 gram	1
dok trčim prema remizi	2
život	4
pederčino, ni za to nemaš jaja!	5
Dati otkaz i otići na pivo	6
ubijati	8
glumac	9
život je miš kojeg ni ne stigneš zgrabiti	10
stalna borba	11
veliko i malo	12
smijem se	13
oprez, pada žbuka	14
koji je ovo kurac!	15
svi smo samo ubojice	16
sestra agneza	17
mrtvac u armanijevom odijelu	18
akvarij	19
Uskrs	20
dim, vatra, voda, duga	21

jel ti smetam?	23
pokušati upravljati	24
biti jadan i furati se na naciste	25
neonski pločnici	26
duboka rana na vratu	27
boksačka vreća umjesto obiteljskog portreta	28
red hot chili peppers	30
odlazak u rano jutro	31
strah	32
kao bolest bez simptoma	34
upravo se zaklinješ na vječnu ljubav	35
susret	37
I ja sam se smijao	38
Na tripu	39
prazni tramvaji kruže gradom	40
svetinje	41
do posljednjeg daha	42
190 mrtvih kuna	43
Bruno i Andreja	47
Pogledati u nebo, krenuti niz ulicu	49
naši mrtvi očevi i pijane majke	50

rekla je kako joj je svega dosta	51
pas s jednim okom	53
fuck off! pjesnici	54
Ona šuti i gleda me ravno u oči	56
na sreću, san	57
nitko nas nije pitao: želite li ovako?	59
hej hombre nama je 37!	61
Nikad nije plesao pogo	63
umorna sam od tvojih gluposti	64
pjesnici čuče iza snajpera	65
Kretanje stvari	66
željezni boem gleda ljude koji jedu hambije	67
Držati sve pod kontrolom osim vlastitog sina	68
opet na ulici	70
tužno je znati	71
hajde, to je okej	72
ima boga, nema boga, ma ko ga jebe!	73
ti gordi momci ne kuže da je stvar mrtva	74
Umrli su Ramonesi	75
Kuba, koja guba	76
ljudi su tu samo da te sjebu	77

mali veliki prasak	78
O autoru	79
Impresum	80

21 GRAM

ova stvar nada mnom
možda i nije nebo
oblaci
sunce
to u što gledam
ležeći u travi
i sad razmišljam o duši
i gravitaciji
21 gram duše
za suđeni broj godina
u zemlji
pogled skamenjen
u korijenju vrbe
a duša
u vrani
koja prelijeće rijeku

DOK TRČIM PREMA REMIZI

1.

do prsa u tom blatu
a smrdljiva bujica jača
i oblaci su gigantska sačma
sodoma i gomora! pas mu mater!
vičem i zabijam šake u žitko blato
i iz tih rupa izranjaju
glave mrtvih riba
i glave mrtvih ljudi
i tisuće gladnih pijavica
a neki ljudi gore, na obali
prekriženih ruku i nasmiješeni
govore:
kakav lijep dan!
zaista lijep dan!
ma, baš prekrasan dan!

2.

jato vrana na granama
zure i viču
te riječi koje frcaju iz njihovih kljunova
fijuču mi pored glave
zabijaju se u vrata ormara
sobom leti iverje
a miševi cijuču
bježe mi u nogavice
skupljaju se na mojim ramenima
na glavi
Alarm!

06:00

Snooze

Activate
phone
for calls?

Yes

taj tip u ogledalu
to sam ja

vani puše vjetar i pada kiša i auti su na crvenom

žurim na tramvaj koji će me odvesti do tvornice

dok trčim prema remizi
nekome se može pričiniti
kao da...
ma, kao da...

ŽIVOT

kad sam pijan
mislim da te volim
mislim da u tebi ima *ono* nešto
za što vrijedi izgarati

PEDERČINO, NI ZA TO NEMAŠ JAJA!

vidiš, trideset sedma nam je
i kad se ogledaš oko sebe
sjedeci u ovoj sobi
shvaćas da se stvari nisu posložile
onako kako smo mislili da hoće;
sami, bez ičega
čak i bez djece
ti ležiš i čitaš knjigu
ja zurim u elektroničku bjelinu
ne piše mi se zapravo
ne izlazi mi se van
(vani je još gore, barem tako osjećam)
mislim da smo se šutke predali
baš kukavički
skriveni tu i sami
u ovo nedjeljno jutro
dok vani rominja kiša i krošnje pjevaju
vjetar donosi zvonjavu
bezvoljno
turobno
depresivno
nećeš mi vjerovati ali
otkad se sjećam to je tako;
glupan koji se bojao živjeti
glupan koji nema hrabrosti prestati pisati

DATI OTKAZ I OTIĆI NA PIVO

Slušaj, tip mi veli, u govnama smo, račun je blokiran, nemam love za plaće.
Ja sjedim za stolom i gledam kroz izlog.
Ispred lokala je parkiran njegov novi automobil.
Vidim bijelu krunicu obješenu o retrovizor.
Razmišljam kako ću platiti stanarinu, šta ću jesti i ta sranja.
Onda se okrenem, ustanem i kažem mu: Direktore, prodajte taj auto.
On me začuđeno pogleda.
Sjednem na stol i zapalim cigaretu.
Diša se uzvrpoljio, ushoda se gore-dolje, gleda me ispod oka, nije mu drago što mu rušim autoritet pred ona tri imbecila koji su spremni raditi za badava.
Oni bulje u kompjutore, prave se da ne čuju tu spiku, ponašaju se ko pizde, kao da to nema s njima nikakve veze.
Diša sjedne za stol i nastavi raditi kao da me nema.
Jedan od one trojice imbecila donosi mu neke papire, ponizno, govнар zna da se u takvim situacijama učvršćuje status u tvrtki.
To me iznervira i ja ugasm cigaretu, skočim sa stola i kao u vesternu krenem laganim koracima prema dišinom stolu.
Gledam ga onakvog upicanjenog, u kožnoj fotelji, na debelom zapešću sjaje se zlatan sat i zlatna narukvica debelih karika.
Dam se kladit da vas u nedjelju mogu naći u crkvi, kažem mu.
On rastegne čube u ciničan osmijeh.
Ona trojica imbecila izviruju iza monitora.
Onda bacim foru kao da ću se okrenuti i otići.
Znam da je podigao glavu.
Okrenem se i pogodim ga desnicom.
Loše sam to izveo: šaka mi je skliznula niz njegovu ćelu.
On se odgurne od stola i skoči na noge.
Ja poludim, zgrabim telefaks i zavitlam njime prema gadu.
Promašim ga.
Obojica gledamo u gomilu razbijene plastike na podu.
Kao štakor, on se leđima primakne zidu i spuzne u zahod.
Zurim u smeđa vrata.

Čujem kako se zaključava i mobitelom zove drotove.

Iziđem na ulicu.

Vruće je i pomislim na hladno pivo.

Potpuno miran krenem prema birtiji.

Radnici ZET-a izbijaju granitne kocke uz prugu, zajebavaju se, zvižde za ženama u minicama, u njihovim tačkama kipi asfalt.

Sjednem na terasu i krenem čitati novine koje sam našao na stolu. Natočim čašu do vrha i zapalim cigaretu.

Smijem se jer u novinama vidim *oca domovine* u bijeloj generalskoj uniformi.

Malo dalje kočoperi se grupa svećenika.

Ispred njih valjaju se tenkovi i stupaju mrki vojnici.

UBIJATI

probudila me vika odozdo
slušam kako puca staklo
čujem neke udarce
pa jecaje
tresak ulaznim vratima
ustanem i primaknem se prozoru
gledam ga kroz prljave zavjese;
čovjek mojih godina
sjeban i pijan
iznajmljuje mi potkrovlje za sitnu paru
ima tu ženu i kćer
i ono što mu, čini mi se, najteže pada
taj život s kojim ne zna što bi
samo u gaćama sad stoji nasred dvorišta iza kuće
pa teturajući krene prema gajbama sa zečevima
vadi jednog po jednog pa ih
ubija
kćer stoji malo podalje i preklinje ga;
tata, ne radi to, molim te!
zaista bez ikakve zlobe
pomišljam kako će, kad sve ovo prođe,
ručati to meso, piti domaće crveno vino
nedjeljne mise

GLUMAC

mlada voditeljica
glasom kučke
čita te vijesti iz vatikana
ali slike su ipak te koje zbunjuju;
mramorni podovi
mramorni stupovi
svilene zastave
zlato
zlato
zlato posvuda
i sad, vozažu tog glumca u kolicima
vozažu ga biskupi, lica otupjela od nestvarna života
i gomila otkupljuje taj grijeh
izmučene i ubijene životinje
pojedene na nedjeljnim ručkovima
misionari s mačetama u rukama
i teškim zlatnim križevima
smrskane glave divnih urođenika
furka na duhovni zov
i uskrsenje
i milosrđe

ŽIVOT JE MIŠ KOJEG NI NE STIGNEŠ ZGRABIT

jutros sam pronašao na ulici crnog mačića
u vreći za smeće
bio je poluživ
ukliješten između oglodanih kostiju, uložka sa skorenom krvlju i trulog sluzavog povrća
crvi su mu već uspjeli proždrti jedno oko
drugim je zurio u mene
...
dok smo se tako gledali
do nas je dopirao sve jače zvuk drobilice kamiona gradske čistoće
...
odnio sam mačića u svoju sobu u potkrovlju
obrisao ručnikom ljudski smrad s njega
položio ga na kauč
kažiprstom milovao ga po glavi
...
prije nego je izdahnuo, *ah, kako ovo zvuči patetično!*
zario je kandžice u prljavu plahtu
...
odnio sam ga do vrta iza kuće
rukom iskopao rupu uz ružičnjak
...
jebiga, život je miš kojeg ni ne stigneš zgrabit, stari
rekao sam
i otišao, umjesto na posao ili barem u legendu, na burzu rada

STALNA BORBA

satima zurim u strop
u krugove sivo zelene plijesni
i rosne kapi bubre
kao hinjena ravnodušnost
koja me drži uspravnim
u svijetu koji mrzi neuspješne

VELIKO I MALO

kao pušteni balon
mi smo strepili od oštih predmeta

i najebali smo, fakat jesmo

rasprsnuli bi se
no ipak bi opet nekako uskrsnuli

jednako nepromišljeni
slabo smo učili i to nas je koštalo

da, treba biti naoštren i zakovan da bi trajao

ono dijete tamo nema pojma koliko je sve veliko i malo
i zato sad zabezeknuto zuri u balon koji je uzletio prema suncu
i iz obje perspektive oni su se umanjivali

čovječuljak na zemlji
i crveno srce na nebu

SMIJEM SE

mislim da bi i uz ovaj dan
najbolje pristajala žestoka svađa;
lomljena tanjura i čaša
bijesni glasovi
plač djeteta
ridanje majke
tjelesnost i mržnja
pas koji drhturi u kutu hodnika
lupanje vratima
ali
kod mene je tiho
mračno
i hladno
...
sjedim u razvaljenom naslonjaču
pijem vino i pušim
nemam baš razloga
ali
smijem se

OPREZ, PADA ŽBUKA

ispreturaš ladice

izvrneš džepove jakni i hlača

bunariš u mraku ormara

napokon

pokupiš to malo kovanica

i iziđeš na ulicu

pokraj tebe klize skupocjene pile

grmalji furaju strašne komade

na terasama kafića šminkeri cugaju viski

smiju se

pokazuju porculanske očnjake

miluju topla bedra i odmaraju oči

na bujnim dekolteima eskort dama

svi su opušteni

kao svećenici

njima poslovi cvjetaju

dionice im dobro kotiraju na burzama

ulaziš u pajzl

piješ najjeftinije pivo

kroz zamašćeni izlog

zuriš u oronulu kuću preko puta

na prozorima zastori boje pepela

teglice s ušćerenim voćem

na kući grafit OPREZ PADA ŽBUKA

KOJI JE OVO KURAC!

ponekad zaboravim
koliko ima kontinenata
koje godine sam rođen
kud sam krenuo
ime moje djevojke
kad je umrla poezija
koliko dođe boca piva u dućanu
koje cigarete pušim
s koje se zgrade bacio prijatelj
gdje sam ostavio bicikl
na čiju promociju knjige idem
koji tramvaj vozi do mog kvarta

ponekad zastanem na cesti
i slušaj ovo je fakat glupo
ne znam jesam li do vraga to ja

mislim
taj tip koji zuri u prosjakinju
i ne zna što da učini
dok ona sike:
makni se od mene propalico!

SVI SMO SAMO UBOJICE

jeste li ikad razgovarali s čovjekom koji se odlučio ubiti?
ako ste ikad razgovarali s djetetom od nekih 5 godina, a sigurno jeste
onda znate o čemu govorim
kad vas malac pita zašto ovo? pa rukom pokaže na sunce
ne znate da li biste se smijali ili plakali
skoro je isto i sa samoubojicama
razlika je samo u godinama
razlika je samo u ozbiljnosti
razlika je samo u strahu
da i vi jednog jebenog dana ne upitate svog frenda
isto

SESTRA AGNEZA

nekako sam se uspio dovući do opatovine

firma mi je crkla

otišla u stečaj

u radnoj knjižici 14 godina staža

premalo za penziju

previše za novi posao

grad je bio pust

ljudi su uz ventilatore

državni službenici namaču guzice u moru

sunce je visjelo iznad grada i žestoko je tuklo

u mojim sljepoočnicama

pao sam u bambusov stolac

majicom obrisao znoj s lica

rekao konobaru, kavu i pivo, molim

dugo nisam bio na ovom mjestu

i sad zurim u zelenu ostakljenu kocku preko puta

i vidim svećenike i časne kako užurbano

ulaze i izlaze iz te nove sjajne zgrade

dobro, svi znamo da je crkva izdala bla-bla...

ali, ljudi moji, vidjeti svećenika s laptopom u ruci

i mobitelom na uhu...

kako sjeda u novi moćni *passat*

kojeg vozi časna agneza

sestra kojoj je teško, hm, odoljeti...

MRTVAC U ARMANIJEVOM ODIJELU

svi ti bogataši u zakračunatim vilama
iza gubica oštih pasa
iza visokih video kamerama osiguranih zidina
iza ostakljenih veranda
u plavim nebeskim bazenima

sav taj kruh od kokainskog brašna
svi ti ulašteni blindirani automobili
sve te skupocjene apstrakcije na zidovima
svi ti partyji kokteli izlasci promocije izložbe
sve te tupe kazališne predstave
te bijedne knjige duhovnosti
te svježe novčanice u sefovima
ti dijamanti na prstima koji venu

sav taj napor da se odagna strah
taj divan trud da se živi
da se stvori predodžba
da se život isisa kao meso kamenice
da se bude ime karijera opus
enciklopedijska bilješka
naslovnica časopisa
poseban klijent banke
onaj po kojeg dolazi službeni vozač

mrtvac u armanijevom odijelu

AKVARIJ

prvo smo drмали po lozi.
onda smo usahli pa smo nastavili s pivom.

ljudi na ulici su nekako ubrzali.
mislim, teško je bilo pratiti to kretanje.

ipak, nema veze.
to sve ionako nikamo ne vodi.

hoću reći, oprostite, život nema smisla.
dok sjedimo tu i zurimo kroz prljavo staklo.
kao dvije akvarijske ribe kojima dugo nije promijenjena voda.
a i onaj aparat za zrak slabo radi.

USKRS

Čuj, bio je taj blagdan i stara mi je nenadano pokucala na vrata.

Otkud ti, i još tako rano – promrsio sam i otišao se umit.

Popili smo kavu, popričali malo, ono, u stilu, sine moj, dokle ti misliš živjeti ovako sam, u tom potkrovlju, u tom mraku, neredu itsl.

Otpratio sam je do tramvaja.

U povratku sam popio pivo u dežurnoj birtiji.

Čudio se djeci koja se, jeboti, dosađuju pred zgradom.

Ne možeš vjerovat, svijet fakat ide u kurac, pomislio sam, kad djeca više ne znaju što će sa slobodnim vremenom.

Došao sam doma, zaključao vrata, uključio mobitel koji je zapištao dvaput: neke obitelji su mi čestitale Uskrs iako nemam pojma o kojim je ljudima riječ.

Smotao sam joint.

Pio sam pelin.

Onda sam ogladnio pa sam pojeo sve četiri pisanice koje mi je donijela stara.

Uvukao sam se u krevet, pokrio se dekom, upalio tv.

Cijelo vrijeme *urbi et orbija* sam se podrigivao po sumporu i nekakvoj kiselini.

Papa je izgledao vrlo loše, na Rim se spustila kiša, puhao je jaki vjetar i skoro mu je otpuhao govor.

DIM, VATRA, VODA, DUGA

ne, ovdje se ne radi o otuđenju
a bogami
ne radi se ni o usamljenosti
o poeziji pogotovo

ovdje se radi o kasnom proljetnom poslijepodnevnu
radi se o iznajmljenoj sobi na kraju grada
radi se o samotnosti koja nije uvjet ni za što

ima nešto prokleta oslobađajuće kad skužite
da su ljudi opasni
da je demokracija riječ
da je budućnost strah
da je vaš muž lijen i glup
da je vaša žena koza
da vaše dijete nije ništa posebno zato jer je vaše
da je baš sve gnjavaža
da novac nikad neće doći
da je ljubav neisplativa
da je smrt spora
da bla-bla-bla

ovdje se radilo o sjeni koje više nema na zidu
ovdje se radi o tuđoj sobi
već praznoj limenki piva
već praznoj kutiji pljuga

o plamenu koji liže prljavu plahtu
o pijanom smijehu
o smrdljivom gustom dimu koji ne da disat

o vrištećim sirenama vatrogasnih kola
o uplašenom psu koji grize lanac
o ruci na ustima susjede kojoj buktinja pleše u očima

o dugi koja se rađa iz vatrogasnog šmrka

JEL TI SMETAM?

sjedim za šankom.
pijem pivo.
moja je smjena završila i kolega me pita zašto ne ideš kući?
gledam kroz izlog.
iz tramvaja izlaze ljudi.
otvaraju kišobrane.
preskaču lokve.
pogledavaju na satove.
žene nose vrećice s mesom i povrćem.
žene nose hranu svojim obiteljima.
sa sivih nebodera slijeva se prljava voda.
otječe u kanalizaciju.
od tamo u rijeku.
iz rijeke u drugu rijeku.
pa u more.
gdje se voda spaja s drugom vodom, ray.
i tako.
stvari se kreću.
smisleno.
šta te boli kurac, kažem. jel ti smetam, kažem.
ne, reče. samo pitam, reče.

POKUŠATI UPRAVLJATI

golubovi se jebuckaju na krovovima kuća
a ja gledam susjedovog sina kako plače
jer se nebo zamračilo
i iznenadni pljusak prekida vrtnu zabavu

njegova majka hitro kupi papirnate, već raskvašene tanjure
odnosi u kuću meso i tortu

vjetar oblacima odnosi stolnjak

njegov otac naporno radi da bi preživio
podigao obitelj
tu prokletu kuću
kupio možda novi automobil...

on sad sam i pijan sjedi na tronošcu
i kao narkoman koji se ufiksao i sad se sprema satima zuriti u vlastite cipele
on pilji u roštilj kojeg neumoljivo gase teške krupne kapi...

BITI JADAN I FURATI SE NA NACISTE

mogu reći da sam zadovoljan ovim potkrovljem
s prozora imam dobar pogled na susjedne vrtove
ako želite stvoriti sliku o gradu i njegovim stanovnicima
preporučam sobu s pogledom na dvorište
ono ispred zanemarite, to je samo fasada
bojim se da ovo ide prema dosadnoj sociološkoj studiji
ali
krama koju ljudi čuvaju iza svojih kuća
sva sila tih nepotrebnih stvari koje će, kao, jednog dana zatrebati
to je nešto kao vic čiju poantu niste skužili

e sad, moj susjed se fura na naciste
znate ono, obrijana glava, tamne naočale, crna pripijena majica, crne hlače, martinsice, i
bijeli pit bul
na zidu sobe slika poglavnika

svako jutro, uvijek u isto vrijeme, taj nevjerojatno ozbiljan dvojac kreće prema obližnjem
parku
tamo gazda radi sklekove dok mu alter ego visi u krošnji kestena kao svinja na galgama

kad taj burleskan prizor završi
vidimo ih kako, kao dva kripla koji su u dućanu ukrali lizalicu i žvake
stameno koračaju kući

u okruženje reda, rada, čelične volje i discipline
da svaka vlat trave oko njihove kuće bude jednake visine.

NEONSKI PLOČNICI

noć je stigla prišuljavši se s leđa

padala je topla gusta kiša
i kad bi pogledali dolje, na neonski pločnik
vidjeli bi ta lica

šetali smo gradom
osluškivali metalni zvuk tramvaja
huk pljuska u krošnjama
zastajali ispred kamenih bista velikana
udisali mirise cvijeća
motornog ulja
prašine i kiše

kod ulaza u zgradu kolodvora u nas je staklasto zurila kurva
taksisti su drijemali u svojim automobilima

iz zvučnika su dolazili i odlazili vlakovi
golub na velikom satu je gugutao

sjedili sam na klupi u čekaonici
pušili cigarete
rješavali križaljke

baš sam se fino pravili da čekam vlak za recimo amsterdam

kad je svanulo sjeli smo u tramvaj i vratili se kući

DUBOKA RANA NA VRATU

s tezgi miriše voće

mlade, još uvijek seksi mame, izabiru naranče

tek korak dalje, iza limenih kioska, zaudara trulo meso, trule ruže

motam se uokolo dok mi na glavu slijeću poludjele ose

muhe s nabreklih, crvenih očima

otrovno sunce me pali po tjemenu

s piletom u vrećici dovlačim se do birtije

padam u bambusov stolac, naručujem pivo

zurim u glavu pileta koja visi preko ruba vrećice:

kapci spuštene do pola, duboka rana na vratu

trudnica za stolom do moga halapljivo guta sladoled

BOKSAČKA VREĆA UMJESTO OBITELJSKOG PORTRETA

1.

01:01

na digitalnom je satu na nahtkaslu
ne mogu spavat
puna je soba mjesečine
unutra je 30 celzijusa
i jedno golo oznojeno tijelo
na smrdljivoj mokroj plahti
tijelo koje onemoćalo pušta uzdahe
i vjetrove

2.

ležali smo u toj kući
na periferiji Padove
sa stropa visi boksačka vreća
na zidovima grafiti
plinska peć šišti
slušali smo hihotanje kurvi na ulici
pokrij se preko glave da ti miš ne uleti u usta, reče mi frend
okrene se prema zidu i nestane ispod flekavog popluna
takvi su to bili dani;
ramones, iggy pop, gbh, motorhead, exploited, stooges, black flag, sonic youth, pixies...
nestalni fizički poslovi
glancanje šankova
uličarenje
naviknuti da gubimo
mi nismo žudili za;
stalnom ženom
psom sjajne dlake

karijerom
izletima u prirodu
ručkovima s roditeljima
izlaskom na izbore
novom kućom
autom ispred
pokošenom tratinom
alarmom na ulaznim vratima
policama životnog osiguranja
uplaćenim ratama mramorne grobnice
malenim nasljednikom u svilenj pidžami

3.

GABBA GABBA HEY HEY!

RED HOT CHILI PEPPERS

na putu do njene vikendice
ljubičastim smo autom pregazili zmiju

prekasno smo je uočili
iz daljine je djelovala kao govno na tom šljunčanom putu

ranjena, spuznula je u grm

stali smo i otvorili još hladne limenke kole

bio je kolovoz i sunce je nesmiljeno peklo

iz šume nas je gušila ljepljiva zapara
a po ožarenim livadama
s druge strane puta
lutale su neke mršave sive krave

uključio sam kazić
slušali smo red hot chili peppers
i grozno smo se znojili

cijeli srpanj i kolovoz nije pala kiša
u gradu je bilo neizdrživo
i vrijeme smo provodili u vikendici

kad bi pala noć
palili smo petrolejke
sjedili smo na trijemu i pili vino
a oko glava su nam leljali pepeljasti leptiri

na trenutke nisam znao gdje sam
u daljini
titrala su svjetla grada kao zrcalna slika noćnog neba
a šišmiši su obavljali svoje između zvijezda

ODLAZAK U RANO JUTRO

1.

cijelu je noć padala kiša
a jutro je ipak osvanulo
okupano suncem
ispod kotača moga bicikla
pucale su debele gliste
a vrane katranskih krila
skakutale su
s nogostupa na cestu
razvlačeći još topla crijeva pregažene mačke

2.

vozim dok crkvena zvona zvone
zvona zvone
zvone
one

STRAH

ne znam zapravo zašto
ali u posljednje vrijeme
razmišljam o tome
- o samoći i strahu od nje -
jedan poznanik mi je svojevremeno rekao
tko će ti dodati čašu vode kad ćeš biti star i nemoćan?
još je dodao, ne možeš stalno živjeti ovako, bez doma, bez djece
ali nisam baš siguran da li je u pravu kad se prisjetim svog oca
on je imao mene i moju majku
no bilo je to ovako;
bila je jesen i mi smo propadali u masnu zemlju
a neki je pas lajao na grude magle koje su se
kao kugle sasušenog drača u vesternima
valjale parkom
onda smo ušli u sivu kuću
moja je majka otvorila neka bijela vrata
koja su se uz škripu i tresak
zatvorila za njom
ja sam skliznuo u bijelu klupu u predvorju
lamatao sam nogama i pratio sam pogledom
pogrbljene spodobe koje su kašljucale
i strugale šlapama po kamenom podu
jedna je spodoba prišla mojoj klupi
hračnuvši u limenu posudu na stalku
bojao sam se pogledati je u oči
pa sam uplašen zurio u sivi uljani zid
majka je pognute glave i s vrećicom u ruci napokon izišla
skočio sam s klupe i pohitao za njom
magla se istopila
sunce se meškoljilo u trulom lišću
pas je sad lajao na vjevericu u krošnji
kod ograde od kovana željeza

neki je vojnik brisao čizme papirnatom maramicom
tada nisam mogao ni u snu zamisliti da smrt
čudno
može stati u običnu vrećicu
preobrazivši se u stvari koje su još sinoć pripadale mome ocu
...
velike zelene žabe
i zmije debele kao stabla
bijeli zečevi kod uzgajatelja smrti
koji se cereka poput hijene
hi-hi-hi
smrt je moja ljubav i moj smisao

KAO BOLEST BEZ SIMPTOMA

dešava li se i vama da ponekad izgubite na trenutak sliku o sebi?
preplavi li vas rastrojenost i osjećaj nekog, hajmo tako reći, straha?
hodate ulicom
razgledavate robu u izlozima
krećete se gradom bez nekog cilja
a lijep je proljetni dan i djevojke izgledaju sjajno
djevojke su vesele i ponosne
sve upućuje na mirnoću i ljubav ali
neki osjećaj gubitka podmuklo se uvlači u vas
polako, kao bolest bez simptoma

UPRAVO SE ZAKLINJEŠ NA VJEČNU LJUBAV

prošle su tri godine
kako sam odselio iz tog kvarta

ponekog iz stare škvadre susretnem u tramvaju
u nekim birtijama u gradu
a ponekad razmijenimo i sms
(ništa spektakularno, tek toliko da se uvjerimo da smo još živi)

ne volim se vraćat na mjesta na kojima mi je bilo dobro
ne volim čak ni svratit u kvart u kojem sam proveo djetinjstvo

ne, ne radi se o uspomenama, iako, nakon svega
to je jedino što nam ostaje

hoću reći... ma, nije važno

u crkvi sam bio dvaput u životu
krštenja se, naravno, ne sjećam, to je prvo
drugi sam put u njoj našao utočište
pred drotovima:
zurio sam u kipec Marije Djevice?
i čekao da padne noć
sjećam se krezubih baba u crnini
i njihovih voštanih profila
sumnjam da su te babe bile sposobne i u što vjerovati

e sad, frend se ženi i mi stojimo pred crkvom
i skupljamo se kao demonstranti pred zgradom vlade

veljača je i hladnoća opako steže:
grad se pretvara u maketu od leda

Dado Panker stoji na stepenicama i burleskno maše trobojnicom

nerviraju me tamburaši

pa se pridružujem ekipi smotanoj oko jointa
(pijem Jeger dok čekam svoj red)

stiže i Deva Egzistencijalist, uzima mi bocu iz ruke
i kaže da je šest dana bio u čistilištu
da se Mićo bacio sa zgrade
da je Goga u komuni u Španjolskoj
da... (tu je stao jer mu je Svinja uvalio pljugu u čube)

imam problema s mjehurom i čim nešto popijem moram pišat
(znam da je bogohulno ali morao sam to obaviti na zidu crkve)

vratim se

kao u nekom filmu ispred crkve više nikog nema
osim nepoznatog mi tipa koji upravo poteže iz boce ostavljene pokraj ulaza

uđem u crkvu i sjednem na klupu
(unutra je hladno kao i vani)

na trenutak pomislim na Boga
(red je, jebiga, kad sam već tu: šta ćete, i ja robujem konvencijama)

ali, ono što me stvarno plaši nije On, već to što sve češće na ružan način izlazim iz zajednice
(vjerujem u to da poslije tridesete čovjek mora htjeti što više biti sam)

to sam i učinio
baš u trenutku kad su se mladenci zaklinjali na vječnost, ljubav, itd.

ko zadnji papak ušuljam se u noć
i krenem u prvu birtiju na pivo i lozu

nakon pete
više ne osjećam pete
ali ljudi moji stvarno uživam u vlastitom društvu
i smijem se konobaričinoj opasci *ubijaju me ove subote!*
upućenoj nekom s druge strane telefonske žice

SUSRET

to se desilo u concordiji
ja pijan za pultom pored ulaza u zahod
ona trijezna i uplašena za klupom
oboje, ako mogu tako reći, suvišni na tom mjestu
ne sjećam se kako smo se upoznali
ostatak večeri proveli smo zajedno
dva lica u dimu cigareta
jedno zbrčkano alkoholom i nesanicom
drugo izdano i s grimasom straha od ljudi
odvezao sam je svojom trulom škomom do novog zagreba
- evo, to je moj neboder
nagnuo sam se preko volana pogledavši uvis
- na kojem si katu?
- na trećem
zapalio sam pljugu
tupo zurio u mrak koji je počinjao tamo gdje su stala svjetla škode
kad bih dodao malo gasa
mrak bi ustuknuo za koji metar pa bi se ubrzo vratio
- hvala na vožnji
- e, nema na čemu
- sutra te nazovem
- može, čujemo se
- bok
- bok

I JA SAM SE SMIJAO

Iskreno se začudila kad me prvi put vidjela kako lupam po pisaćoj mašini.

Šta to pišeš?

Da oprostiš, pjesme.

?

Zašto si se začudila?

Pa, nisi mi reko da pišeš.

To ti je u mom slučaju, po jednom kritičaru, samo elementarni nagon za pisanjem.

Sjela je u naslonjač iz čijeg je rukohvata opasno virio čavao.

Pa, jel imaš nešto objavljeno od toga?

Imam. Mislim da su časopisi u ormaru. U kutiji od cipela.

Ustala je i počela prekopavati po gomili robe na dnu ormara.

Evo, našla sam!

Sjela je natrag u naslonjač.

Pola sata sobom je *vladala tišina*.

Šta je ovo?!

Skočila je na noge držeći moju knjigu u ruci.

Pa, nisi mi reko da imaš knjigu?!

Jebiga, sad znaš da imam.

Gledala me u oči.

Onda se počela smijati.

I ja sam se smijao.

NA TRIPU

Pjesnik uđe u zadimljenu rupu
Crni kofer položi na šank
Travaricu – reče konobaru
Pjesnik srola pljugu
Sukne rakiju
Hu! – psikne i strese glavom
Još jednu – reče
Pjesnik zuri u dubinu rupe
Od tamo odzvanjaju tupi udarci biljarskih kugli
Uz stolove se povlače đankiji
Pjesnik sukne i drugu rakiju
Oči mu se podlijevaju krvlju
Otvara kofer
Između pjesama odabire pištolj
Puca u konobara
Đankiji se smiju
S leđa si otresaju zmijske štakore sove miševske jegulje žohare
Njihove žene se porađaju na biljarskim stolovima
Dojenčad bodu iglama cerekaju se gađaju se mrtvim tijelima

PRAZNI TRAMVAJI KRUŽE GRADOM

slušala si massive attack

onda si se istuširala vrućom vodom
i bilo je okej to zamagljeno ogledalo
u kojem se nije zrcalilo tvoje lice

otišla si na korner u pruću

pila si kolu iz limenke
a pijani klinci pušili su travu
tamo preko puta

njihov je smijeh odzvanjao u noći

sjedila si na haubi nekog auta
i čekala svog dilera

bilo je kasno i svjetla nebodera
gasila su se ritmično

umorni stanari (oh, vrlo umorni stanari)
spremali su se na počinak

napokon je stigao
(kožna šilterica, crni kawasaki)

dala si mu lovu i sjela si na klupu

gledala si prazne tramvaje
koji su kružili gradom

fakat apsurdan prizor

nešto kao organizirano suprotstavljanje
nečemu što ne znamo što je

SVETINJE

mišiću moj mali uzmi još ovaj zalogaj pa možeš u park.

on otvori usta.

ona mu u usta ugura komad mesa.

prenizak je da bi dohvatio svjetlo.

kod lifta začuje mijaukanje.

sjedi na vrtuljku i čeka prijatelja.

u naručju mačić koji je glavu ugurao u rukav njegove jakne.

baci mačića pred psa.

zuri u svoje najkice poprskane krvlju.

smije se.

DO POSLJEDNJEG DAHA

posni obroci

kava bez kofeina i šećera

jabuka na ormaru

svilene ljubičice u vazi

san u strahu od smrti

gipsani Isus na zidu

sentimentalna poezija na radiju

prskalica u alzheimerovoj ruci

burleskan pokušaj valcera

(taj mali napor koji se lako može premetnuti u smrt)

djetinjasto zaljubljivanje u osamdesetaj

(nešto kao život u domu za starce)

do posljednjeg daha

190 MRTVIH KUNA

Slušajte,
prvo što mi je palo na pamet
kad sam pročitao taj oglas u novinama
je Hankova pjesma *Ništa nije djelotvorno kao poraz*.

Jebiga,
dao sam tih 190 mrtvih kuna
i za uzvrat sam dobio uplatnicu i neku mutnu nadu
da ću na toj radionici kreativnog pisanja nešto naučiti.

Eto,
ja, koji sam školu zaista mrzio
sjedio sam u toj dvorani
naravno
gore
u zadnjem redu.

Dosađivao sam se
vrpoljio se u škripavom stolcu
bilo mi je vruće
i žao što nisam ponio limenku kole.

Kako ništa ne možete naučiti gledajući neku pornjavu
tako ni pisati nećete naučiti na radionici kreativnog pisanja.
Morate biti poraženi da bi mogli dalje.

O, da!
sjećam se tog dana.

Čekao sam je u *Blatu* gdje sam bio stalan gost
i na živce su mi išli subotari
koji su tamo recitirali svoju lošu poeziju.

Ona nije bila lijepa
imala je kravlje oči i astmu

a usta je držala otvorena
kao debil.

Ja sam bio ružan, sirov i glup
(to sam i danas)
i pogorio sam na koncertima
Black Flaga
Uk Subs-a
Partibrejkersa
D.O.A.
The Exploited
itd.

Kasnila je, jebem joj sestru, nekih pola sata
i kad je napokon stigla
odmah sam joj prišao i izveo na ulicu
rekao sam joj: Sori, nisam znao da je ovo rupa!

Onda smo otišli u *Dubrovnik*
gdje su dolazili obrtnici iz Ilice
kurve
i kockari.

Sjećam se
pio sam pelinkovac
a ona je cuclala frape od jagoda
i onako pognuta nad čašom
sa slamkom u ustima
gledala me kravljim očima
dok sam se upinjao zadiviti je
lažući
kako namjeravam upisati likovnu akademiju
i da ću unajmiti atelijer u potkrovlju
na što je ona dodala
da to nije potrebno
jer ima prazan stančić u blizini Britanca
i da će mi dati ključeve.

Istina je
u to sam se vrijeme malko furao na umjetnost
volio sam Luciana Freuda i Francisa Bacona
čitao sam Hanka i druge američke prljave realiste
a Godarov film *Do posljednjeg daha*
s nenadjezbivim mladim Belmondom
gledao sam osam puta.

Njoj je umjetnost bila besmislena
otprilike kao puštanje zmaja, ribičija ili slaganje pazla
kao ostaci nečeg djetinjastog u čovjeku.

Završivši s pićem
otišli smo pogledati taj stan:
u prizemlju
s pogledom na vrt
i
seks
je bio nespretn i smiješan.

Sjećam se
zapalio sam pljugu dok se ona tuširala
čak sam se poigrao s mačkom
koja je skočila na prozor.

Ona je rekla (ne mačka): Kako ti se čini?
Na što misliš?

Pa, na stan!

Ah, da! gledaj, mislim da mi neće odgovarati.

Zašto?

Pa zato jer ima premalo danjeg svjetla, a i ne bih htio da se tvoji starci napikavaju ovamo –
rekao sam.

Slegnula je ramenima
i nagnula je glavu trepćući onim kravljim okecima.
Slušaj, rekao sam, unajmit ću atelijer za kojeg ćemo znati samo nas dvoje!
Bit će to naš golubinjak!

Bubnuo sam tu ljigu i, začudo, nje se to jako dojmilo.

Tad sam shvatio da većina žena
ima jako loš ukus
i da zato tupani furaju ljepotice
a zgodni frajeri se vucaraju gradom s gaborima obješenim oko vrata.

Naša je veza kratko trajala.

Čuo sam da se udala za nekog informatičara
ali to, ionako, više nikog ne zanima kao uostalom
ni poezija.

BRUNO I ANDREJA

Mobitel zasvira Cabron od RHCP-a.

Bruno čita tekst: Čekam te u sobi. Požuri. Gorim od žudnje. Želim te.

Proguta slinu. Zdilita poruku. Spremi mobitel u torbicu.

Olabavi kravatu. Otkopča gumb na košulji.

Zuri u ekran kompjutera.

Već četiri dana radi na statistici uspješnosti prodaje.

Andreju je upoznao na novogodišnjem tulumu kod prijatelja.

Ona je blagajnica u Konzumu. Plava. Niska. Velike sise. Velike sive oči. U Zagreb došla sa sela. Živi kao podstanarka.

Njemu je trideset peta i živi sa starcima. Do sada par veza. Kratkih. Bezveznih. Završio ekonomski faks. Deset godina radnog staža. Deset godina rutine. After work partyja. Nacerenih grimasa. Trgovaca. Tajnica. Raznih kretena.

Pa doma. Pred telku. Masturbiranje u krevetu. Nada da će ipak pronaći nekog. Pas mater. Već mu je pun kufer ispraznosti vlastitog života. Kvartovskih koza koje mu se nabacuju. Zbog novog golfa i love. Zna on. Zbog nevinosti kojom zrači. Njegov kvart je selo u kojem svak o svakom zna sve. Andreja živi na drugom kraju grada. On tamo ne poznaje nikog. Čini mu se da bi bilo dobro preseliti k njoj. Započeti napokon s tzv. novim životom.

Poslije novogodišnjeg tuluma odvezao je Andreju doma.

Ona je radila dok je vozio.

Pijani klinci su bauljali ulicama.

Semafori su žmirkali žuto.

Padao je snijeg.

Ona se smijala.

On je bio smeten. Ruke su mu drhtale.

Ostao je spavati kod nje. Jebali su se cijelu noć.

Kući se vratio iznuren i zaljubljen. Sretan.

Ustao je i otišao do aparata za kavu. Nazvao ju je.

Daaa?

Morat ću ostati duže.

Jooj, ljubavi, dođi. Ne mogu izdržati. Reci šefu da moraš mamu voziti doktoru. Izmisli nešto.

On grize gornju usnu. Nešto ću smislit. Vidimo se uskoro.

Ljubavi, ostani još par sekundi na vezi.

Zašto?

Stavit ću mobač na svoju macu a ti joj pošalji poljubac.

On reče, Andreja, šta ti je?

ali pitanje je već u njenoj pički.

Ušao je u stan.

Ona mu skine cipele. Hlače. Gaće.

Uzima ga u usta. On baca kravatu na pod. Vrti mu se u glavi.

Gladan je. Iscrpljen.

Ne želi da mu puši. Ne želi seks. Ne želi ovakav život. Pas mater.

Spermom joj zalije lice.

Ona se smije.

On pada u naslonjač.

Zuri pred sebe.

Ona stavlja Petra Grašu u liniju.

Pa sjedne na pod.

Njegovom čarapom briše spermu s lica.

Pjeva...

POGLEDATI U NEBO, KRENUTI NIZ ULICU

Moguće je ostati bez posla
Lunjati gradom s rukama u džepovima
Maznut lovu nekoj babi na bankomatu
Zbrisati na periferiju
U nekom pajzlu lokati pivo
Pokušati šarmirati konobaricu
Slušati narodnjake
Otići s njom u njenu podstanarsku sobu
Gledati Milijunaša dok se ona tušira
Piti i jebati se
Srolati joint
Ustati rano dok ona još spava
Pokriti je dekom preko sisa
Izbunarit joj novčanik
Izići u hladno bistro jutro
Pogledati u nebo
Nasmijati se i krenuti niz ulicu

NAŠI MRTVI OČEVI I PIJANE MAJKE

u toj rupi provodimo dane
i konobar je već umoran od svega

mi smo divni propalice

škvadra koja trune u kutu birtije
tamo kod ulaza u zahod

mi ne pričamo o novcu
i ne bojimo se budućnosti

nama u kurac! ne zvone mobiteli
i ne dolaze nam jedna za drugom
ljubavne sms poruke
ali stižu one o još većem minusu na tekućem

nas kao i da nema

i tek u prolazu
dok guraju vrata zahoda
na nas svrnu pogled zalutala gospoda s kravatama
a gospođe u krznenim kaputima kolutaju očima

nama ne prilaze ni ulični trgovci
prodavači kineskog smeća
ali prilaze nam drotovi
koji ozbiljnih lica proučavaju naša

mi smo divni propalice

dostojni nasljednici naših mrtvih očeva
i pijanih majki

REKLA JE KAKO JOJ JE SVEGA DOSTA

došao sam na trg nešto prije dogovorenog vremena
usidrio se kod ljekarne
zapalio pljugu
promatrao svijet
kumice koje prodaju cvijeće
cigančice dosadne kao muhe
s dolca su dopirali čudni mirisi
skupi i jeftini parfemi pomiješani s mirisima sira i ćevapa
došljaci su ispijali svoje kave u kavani
ura je išla točno
ban se kočoperio na suncu
tramvaji su vozili po redu vožnje
s jumbo plakata strogo me gledao franjo tuđman
kad je stigla zagrlio sam je i poljubio
zamaknuli smo u radićevu i krenuli prema gore
šetali smo gornjim gradom
napokon, završili na bilijaru u mesničkoj
prostor je bio zagušljiv i mračan
bili smo jedini gosti
pričala mi je kako živi s maćehom
koja ju pokušava izbaciti iz stana njezina pokojna oca
kako u džepu ima presudu o iseljenju u roku 15 dana
kako nema love za odvjetnika
kako ne zna što će
kako nema kamo
kako joj je svega dosta
kako je prije tjedan dana dobila otkaz
kako nema što jesti
dobro, ni ja nisam stajao nešto spektakularno bolje
ali imao sam taj posao i redovnu plaću
dvoje sjebanih ljudi za bilijarskim stolom
čuj, rekao sam, hajmo do trga maznuti po hamburger

kad smo izišli
kao u nekom filmu našli smo se na ničjem terenu;
gore, barikada od policijskih specijalaca
dolje, kod skretanja za saloon, ista slika
zbunjeno smo se osvrtni oko sebe;
dvoje ljudi nasred ceste
i krepani golub koji se nakljukao
otrova za štakore

PAS S JEDNIM OKOM

dugo smo tražili

tu uličicu na periferiji

ma, daj, idemo natrag, rekao sam

u oglasniku se često potkradaju greške

ona je rekla, čekaj, pitat ću onog starca koji iznosi smeće pred kuću

zapalio sam pljugu

i gledao kako mu nešto govori na uho

starac se okrenuo

pokazavši rukom prema zapadu

triput sam pritisnuo zvono

na rđom izjedenoj ogradi

dvorište je bilo krcato svakakvom kramom

ovo je gore od jakuševca, rekao sam

tad smo začuli neki metalni zvuk koji je dopirao iz dna dvorišta

iz vešmašine izronio je pas kojem je zamalo otpala sva dlaka

postajao je sve veći i sve ružniji

iscrpljen, legao je uz ogradu

zanijemjeli, zurili smo u njegovu duplju u kojoj su migoljili crvi

smrad je bio nesnosan

ali zalazak sunca je bio veličanstven

baš kao na fotkama amatera

okrenuli smo mu leđa i krenuli natrag

FUCK OFF! PJESNICI

možda pretjerujem

ali

pratili su me u stopu;

pjesnici

odem u *jazovku* – tamo su

odem u *zlatnu bulu* – tamo su

odem u *blato* – tamo su

odem *pod stare krovove* – naravno da su i tamo

preko tjedna naporno radim

slobodna subota mi je svaka treća

zato u subotu ujutro volim otići na kavu

čitati novine

malo se furati na srednju klasu;

okupan, obrijan, s novim čarapama na nogama

listam vjesnik i pijuckam jeger

ali

moj bože!

evo ih, ulaze;

izmučenih lica

nikotinskih prstiju

s aktovkama od skaja

na stolovima travarice i pelinkovci

smrdljiv dim jeftinih cigareta

stihovi koji izazivaju poseban osjećaj nelagode;

neku mješavinu stida, bijesa i sažaljenja

ali, gospodo

njihova osjetljivost je tragikomičnih razmjera

oni ne pišu za ljude

oni pišu samoj gospođici Estetici

na kraju

od stida i bijesa ostalo je samo VELIKO SAŽALJENJE

ONA ŠUTI I GLEDA ME RAVNO U OČI

Ona reče mogli bi u kino. Mogli bi u kazalište. Mogli bi otići u šetnju. Mogli bi sve što poželimo.

Ja gledam turnir K-1.

Dečki se pošteno trude u sakaćenju, a maleni japanci u gledalištu šire oči, ručicama pokrivaju usta i poskakuju na svojim sjedalicama.

E, sad, slijedeće pitanje se neizostavno nameće: Zašto je taj, hm, sport, toliko popularan baš u Japanu?

Možda zbog samuraja, liberalnog kapitalizma, tradicije žrtvovanja, preteškog rada?

Ali, nekako mi se ipak čini da to nema veze ni sa čime od navedenog.

Zapravo, ne mogu se oteti dojmu da taj maleni gledatelj, u ringu vidi svoga šefa koji okrvavljen pada na leđa, a on, taj gledatelj, skače na užad, širi ruke i urla, u prijevodu, nešto kao: Nebu mene niko jebal!!!

Ona šuti i zuri u ekran i odjednom reče: Reci mi nešto lijepo.

Molim?

Reci mi nešto lijepo.

Ona često zna uletit s takvim stvarima i moram priznati da me tada totalno zbuni.

Nešto lijepo, nešto lijepo... mantram.

Ona šuti i gleda me ravno u oči.

Mm... nešto lijepo... nešto lijepo, mrmljam si u bradu.

Ona tad odmahne rukom, ustane, počese se po nadlaktici i reče: Kakav si ti pjesnik kad ne znaš reći nešto lijepo?

Pa ode u kupaonicu.

Ja ostanem zuriti u nekog gorostasa koji upravo ulazi u ring.

NA SREĆU, SAN

slušajte

bila je nedjelja

i ustao sam vrlo rano.

sjećam se da sam sanjao ono što bi mnogi nazvali uspjehom:

nosio sam skupo odijelo

a ispred vile

na jutarnjem se suncu bljeskao maybach.

dok sam prilazio automobilu

namirisan i gizdav

imao sam onaj nadmoćni izraz lica

hrvatskog novog bogataša.

onda sam se uvalio u sjedalo

napravljeno od koža divnih mrtvih životinja

upalio sam motor

pa md plejer.

ubacio sam automatski mjenjač u vožnju.

ispod kotača koji su nosili 200.000 eura

dok sam rulao prema glavnoj cesti

prštao je šljunak.

zatim sam se probudio

sav užasnut i moka

jer baš kad sam došao na glavnu cestu

iz snažnih je zvučnika meketala Minea.

odahnuo sam

vidjevši svoju djevojku koja je mirno spavala

a na stolu su bile tri prazne boce vina.

zatim sam ustao i obukao se.

dolje
kod brajde
preplašio sam mačku koja me prestravljena
zumirala u oči kao da je ugledala pit bula.

onda je s poda zgrabila pileću glavu
i u jednom je skoku već bila skrivena negdje u gustoj brajdi
iz koje je u nebo prhnulo jato živčanih vrabaca.

potom mi je gazdarica
strateški nalakćena na okno prozora
zaželjela dobro jutro
dometnuvši
da će nam morati povisiti stanarinu
jer cijene lete u nebo.

kao i cigani, rekao sam
nego, gazdarice, ne vidim pred kućom svog maybacha?
znate li gdje sam ga parkirao?

kaj?

gordo sam koračao pustom ulicom
baš kao onaj šerif iz prastarog *točno u podne*
i osjećao sam njen pogled na tjemenu
ili me je to peklo sunce
koje se rađalo tamo
na istoku
iznad jakuševca?

NITKO NAS NIJE PITAO: ŽELITE LI OVAKO?

jedem hamburger
i zurim u fotografiju radnice mjeseca na zidu.

taj zgrčen osmijeh
grimasa je pozitivne eugenike.

evolucijska metamorfoza od socijalističkog spavača
do nabrijanog kapitalističkog roba.

pred oči mi dolaze lica onih govnapara
iz mmf-a
svjetske banke
i drugih zločinačkih organizacija.

mlade robinje nose kartonske kapice
i djeci daruju balone.

podrigujem kolu i preprženi luk
i blesavo se osmjehujem nekom malcu koji pilji u mene.

ne znam s djecom.

što reći tom musavom bezobrazniku?

pomislim, možda ga čudi što sam sam?

salvetom obrišem majonezu s usana i odlučim otići.

baš u tom trenutku do malca dođe njegova majka, primi ga za ruku
i izvede van...

gdje stari cigan svira harmoniku
a skinski preko puta čekaju da padne mrak.

kad će ga opaliti palicom po tjemenu.
kad će ga cipelariti ulaštenim martinsicama.

kad će ga izboosti skakavcima.

oni žele vidjeti njegovu cigansku krv na pločniku.

koju će ujutro isprati pijani poljevači ulica.

dok se zvonar vješa o konopce a umorne kurve odlaze na počinak.

HEJ HOMBRE NAMA JE 37!

pozvan sam na taj rođendan
i, iako mi se nije išlo, rekao sam dolazim.

uvijek tako, već dvadeset godina
nikako ne uspijevam reći ne.

mislim, daleko od toga da sam nekakav papak.
ali prijateljima, ili točnije, onome što je od toga
ostalo, ne mogu reći hej, hombre, nama je 37!

ma, okej, nije to što mislite.
dobro su to godine, i zašto ih, uostalom, čovjek ne bi proslavio?

ma, izvlačim se, zapravo, ne znam što bih pametno rekao.

ustao sam, otvorio prozor, udahnuo svjež zrak.
skuhao si kavu, natočio čašicu pelina, upalio radio.

subota je i neki je narodni zastupnik gostovao u
intervjuu tjedna na radiju 101.
krasno ga je bilo slušati, čovjek je precizno secirao pokvarenost
države, zalagao se za prava djece, invalida, penzionera,
homoseksualaca, krumpirovih zlatice, ateista, sipa i
bjeloglavih supova

sve je to okej ali svi mi znamo da su to samo riječi u eteru.

ugasio sam radio, obukao se, izišao.

prošetao do grada, kupio poklon (Dragoslav Mihailović, Kad su cvetale tikve usput, svakako
pročitati)

popio pivo, gledao žene, prosjake, švercere cigaretama
onaj jad kod Charlija koji navečer bude u glamurkafeu
po tisućiti put se čudio drotovski plavoj boji zagrebačkih tramvaja
na koncu otišao doma tim razjebanim vozilom.

očistio kuniću gajbu, dao mu hranu i svježe vode, pustio ga da optrči par krugova oko stola u sobi

zaspao...

NIKAD NIJE PLESAO POGO

Srušiti se u blato
Ukočena pogleda
Sivo nebo
Jata crnih ptica
Muzika smrti
Rijeka
Užarena lava
Otrovni dim
Fijuk metaka
Granata
Tjelesnost
Moj Bože!
Pijani smijeh
S druge obale
Magla
Ilovača
Gle!
Debele i crne
Muhe
Ulaze u potiljak
Krvavih krila
Roje se na usnama
Spremne da ponovo
Uzlete

UMORNA SAM OD TVOJIH GLUPOSTI

zima je
grijemo se u birtiji
pijemo čaj s rumom
a ja komentiram prolaznike:
dajgle onog debelog tipa s glavom nilskog konja
ili
pazi ovu pičku u boksačkim tenisicama
i facom glupom do bola
ili...

ona teško uzdahne

šta ti je? – pitam

umorna sam od tvojih gluposti – reče

ja zapalim cigaretu, promeškoljim se u stolcu
otpuhnem dim u malu paukovu mrežu na požutjelom stropu

i tako
vani slini magla
konobar zijeva
gluho žmirkaju žaruljice pikada
netko je ovog trenutka negdje umro
i ja vidim one pijane momke kako polažu leš
u limeni lijes i psuju dok silaze stepenicama

opet zurim kroz zavrani izlog:
neki tip obučen kao djed mraz, kul, dostojanstveno
puši joint na cesti

crvena lampica u njegovoj kapi svijetli...

dajgle ovog debila – kažem

PJESNICI ČUČE IZA SNAJPERA

čitam joj esej iz novina
o pjesnicima ubojicama
s posebnim naglaskom na srpsko-ruskom dvojcu poeta
koji su na palama žderali janjce i cugali šljivovicu

zamislite sliku;
crveno sunce zalazi za plavičaste planine
mliječno bijeli janjci nabodeni na kolac
iz visoke vatre frcaju krjesovi

pjesnici sjede na šljemovima
i zure u vangoghovo zvjezdano nebo
zapišu poneki stih u svoje masne teke

meso cvrči na žeravici
a pijane vojničine zbijaju šale
i puštaju vjetrove

poslije žderačine
pjesnici uzimaju u ruke snajpere s ic nišanom
i ciljaju nesretnike na sarajevskim ulicama
ljudi padaju tiho a pjesnici se cerekaju
dok ih vojničine tapšaju po ramenima

i taj slijedeći čovjek na cesti
kojeg su upravo centrirali u križ snajpera
za njih i nije čovjek

kao što ni oni
samima sebi
nisu ljudi

KRETANJE STVARI

Probudila ga je kiša.

Na grad se sručila kao božji bijes.

Kao nagovještaj kraja.

Sudnjeg dana.

Ne.

Na ovaj način prirodne pojave

objašnjavaju fatalisti.

Dakle padala je kiša i on se probudio.

Upalio je radio.

Djevojka do njega: Koliko je sati?

On: Pojma nemam!

Pa zapali cigaretu.

Ona: Joj, kako možeš na prazan želudac?

Pa tek si otvorio oči!

On: Jesi za kavu?

Ona zbacila deku sa sebe.

Može!

On: Gdje ćemo?

Ona: Ne znam. Upali grijanje. Jako mi je hladno.

...

Motor brekće na raskrižju

On: Ravno lijevo ili desno?

Ona: Vozi ravno!

Pa zijevne.

ŽELJEZNI BOEM GLEDA LJUDE KOJI JEDU HAMBIJE

te godina zima je bila jebena
za klošare, penzionere (to je kod nas isto) pse i ptice

cijelu smo zimu ostavljali hranu na verandi
i kosovi nisu dali vrapcima ni blizu

ma, i ptice su poput nas

kad je napokon zatoplilo
odlučio sam prošetati gradom

čuj, šta da ti kažem?

svijet se razmilio ulicama i trgovima, i to je okej
ali nevjerojatno je kako je Zagreb pun žena koje, jednostavno, ne znaju hodati, koje
divovskim koracima stupaju Ilicom, lamataju rukama, viču u mobitele teškim naglaskom, i,
uopće, te su ženturače u stanju otjerati čovjeka u... ma, čak i u knjižaru, kao što je to bio
slučaj sa mnom

uzeo sam poeziju na sniženju

na gljivi sam pojeo hamburger, popio pivo
i promatrao nekog željeznog pjesnika boema s gitarom

DRŽATI SVE POD KONTROLOM OSIM VLASTITOG SINA

Jednom je iz lifta izišao
u krvavoj pregači
i s mesarskim nožem u ruci.

Pozdravili smo se kulerski
kao da su takve scene u gradu
sasvim normalna stvar.

Drugi je put u lift ušao
s vrećicom kiselog zelja
i ja zaista nisam imao pojma
da mogu zadržati dah
sve do desetog kata.

Treći je put upro na leđa
svinjsku polovicu s koje je
na
pod
kapala
krv.

Otvorio sam mu vrata, rekavši:
Izvolite, ja ću pričekati drugi lift.

Jedva je uspio utrpiti se unutra
i s onim papkom, kao podignutim prstom,
ukorio me jer ne dolazim na sastanke
kućnog savjeta.

Poslao sam ga gore, ne odgovorivši mu.

Za državnih praznika našu je zgradu
kitila ispeglana trobojnica, a oglasne ploče
ne bi se postidjela ni Pliva.

Bio je to sjajan predsjednik kućnog savjeta.

Ali, sin mu je usprkos svemu kupovao dop od lokalnog dilera.

Koji je stanovao kat iznad njihova stana.

OPET NA ULICI

njeno jecanje ne ide nikako s ovim jutrom.

hoću reći, jutros sam se probudio dobro raspoložen i to
nakon nekoliko teških mjeseci bez posla, bez love, i bez volje
da učinim nešto sa samim sobom.

vjerujem da vam je poznat taj osjećaj:
svijet se kreće, a vi stojite sa strane i nemate snage uključiti se
zapravo nemate snage ni misliti o tome da bi se, do vraga, trebali uključiti.

to nije odmor od svijeta, neki zasluženi predah, to je očajno stanje
to je, mislim da neću pretjerati, grijeh.

i sad, ona stoji na tom pragu sobe, drži se za kvaku i jeca.

u njoj je ruci koverta, ona zlokobna, plava.

vidim se, skupa s njom, na ulici:
u ruci oglasnik,
nepoznata cesta okovana ledom,
sjeverac brije po očima,
neki psi guraju glave kroz ograde
i keze bijele oćnjake.

TUŽNO JE ZNATI

još u osnovnoj školi
on je znao što će biti kad odraste.

zvuči glupo,
ali zaista ima ljudi koji već kao djeca
znaju ono što većina nas
ne otkrije do kraja života.

kad su mene, recimo, pitali
Što ćeš, Mario, biti kad odrasteš?
odgovorio sam: Hm, nemam pojma.

on je imao vlastitu sobu s pisaćim stolom.
imao je vlastitu biblioteku.
uvijek pospremljen krevet.
obrisanu prašinu na policama.
imao je četiri para kućnih papuča: dvoje ljetnih i dvoje zimskih.
naravno, nekoliko pidžama.
bio je uvijek očešljan i s podrezanim noktima na rukama.
zube je prao i u školi.
u nju nikad nije došao bez sendviča i soka.

kad ga je jednom prilikom učiteljica pitala:
Što ćeš, Davore, biti kad odrasteš?
on je ustao iz klupe, ukipio se i ispalio:
Kad odrastem, učiteljice, bit ću sudac!

moram priznati da sam ga se bojao.
iako su se svi u školi bojali mene.

bojao sam se tog zapravo odraslog čovjeka.
te greške u tijelu djeteta i
kad sam jučer dobio sudski poziv
i kad sam zakoračio u sudnicu...

HAJDE, TO JE OKEJ

telegram s burze

stigao mi je tog jutra na ruke

čitam, tvrtka traži *djelatnika* mog profila

hajde, to je okej

večer prije sam se, iako nisam namjeravao, olešio

hm, nabasao sam na škvadru i na brodu smo si
izbijali posljednje kune iz novčanika

preko ograde betonskog broda rigao sam u smrdljivu sivu vodu koja se pušila kao vrela juha
od gljiva a mostom su tutnjili teški šleperi natovareni smrznutim lešinama

svako jutro lešine stižu u grad, drage majke!

onda sam nazvao frenda da mi objasni kako se veže kravata

ipak, umjesto na razgovor, onakav upicanjen, s katastrofalno svezanom kravatom, odšetao
sam, u kurac, do birtije

prvo je nastao muk

a onda je škvadra prasnula u smijeh

tjednima poslije bio sam *objekt* opće zajebancije

ali na konto toga jedno sam vrijeme pio badave, a to danas,
priznat ćete, nije ni tako mala stvar

IMA BOGA, NEMA BOGA, MA KO GA JEBE!

njegova djevojka i on vole gledati dokumentarne filmove.

pogotovo one o svemiru.

znate one raskošno producirane filmove u kojima su voditelji holivudske zvijezde.

e, jučer su gledali jedan takav spektakularan dokumentarac i kad je film završio, ona mu reče: Ne plaši me smrt, jer kad gledam svemir kao da gledam smrt, ne to, nego me plaši to što se nigdje ne spominje bog, plaši me odsustvo sumnje kod znanstvenika po kojima je baš sve samo jednadžba i ništa više.

baš kad joj je on htio reći da...

krv mu je potekla iz nosa i oni su začuđeno zurili u novi tepih kojeg su kupili na 3 čeka.

TI GORDI MOMCI NE KUŽE DA JE STVAR MRTVA

raditi običan slabo plaćen posao
uspjeti platiti stanarinu na vrijeme
i piti s onim protuhama
po opskurnim rupama
pošteno piti
i promatrati sve te uspješne face
koje promoviraju svoje knjige
obrijani gordi i s vizijom koja se ostvaruje preko mrtvih

to je, ako mogu slobodno reći, pošten život
i dok pišeš ove pjesme
na tebe nasrću Bijesni Psi Estetike
pitbulovi za kompjuterima
momci s fakultetskim diplomama na zidovima
s nekoliko kubika knjiga za leđima
ali ti gordi momci još ne kuže da je stvar mrtva
i da smrad postaje nesnosan
ali oni još ne kuže i to
da nikome ne smrdi vlastito govno

UMRLI SU RAMONESI

Vruć je dan a nebo je amaterski akvarel.

Ona stoji ispred ventilatora i kaže: Šta treba iz dućana?

Ležim gol i igram se jajima.

Halo!

Uzdahnem i kažem: Treba piva i pljuga.

Ona reče: Zašto si u bedu?

Nisi čula?

Ne.

Umrli su Ramonesi.

Ona odmahne rukom, kaže: Daj ohani, pa nisi više tinejdžer!

Zatim navuče haljinu i iziđe.

Ja promrsim: Jebemti, žene fakat nemaju osjećaja.

Pa se zapiljim u Joeya Ramonu na vratima ormara.

KUBA, KOJA GUBA

Ljeto je, a u našem potkrovlju je neopisivo.

Goli ležimo na kauču, slušamo Compaya Segunda.

Ja kažem: Eh, Kuba!

Ona šuti.

Ja kažem: Eh, polja zelenog pigmaliona!

Ona i dalje šuti.

Ja kažem: Eh, cigare!

Ona ništa ne kaže.

Zato ja kažem: Eh, socijalizam!

Ona sveudilj šuti.

Ja ne šutim, ja kažem: Eh, rum!

Pa dodam: Eh, Hemingway i sabljarke!

Ona kaže: Samoubojstvo.

LJUDI SU TU SAMO DA TE SJEBU

ponekad se toliko dobro osjećam
da nemam potrebu izići među ljude

ne želim da mi kvare doživljaj zadovoljstva

ponekad mislim da su oni tu samo zbog toga

da te sjebu
da te napadnu *riječima*
da ti ne daju da budeš okej

kad si sjeban
onda ih boli ona stvar za to

onda im stalno zvone mobiteli
onda su veseli
onda ni jednu rečenicu ne stigneš izgovoriti do kraja

ne slušaju te
odlaze na tulum
u kino
na tekmu
pišu sms-ove

šta ti drugo preostaje nego sjesti na visoku barsku stolicu
kombinirati žesticu s pivom

umjesto *riječi* trošiti novac

to te, jebiga, najmanje košta

MALI VELIKI PRASAK

uzeli smo sobu u toj planinarskoj kući
i ja cijelu noć gledam pun mjesec
i crne životinje
koje stoje na rubu šume
bojeći se pretrčati proplanak

noći su u planini kao prizori s početka svijeta;
bolesna magla
otrovna paprat
prijeteća tišina
neki strah koji se posvuda povlači poput sjena

ona je zaspala
pijana od kuhanog vina
i onako mjesečinom obasjana lica
poluotvorenih usta
i s razmazanom šminkom oko očiju
izgledala je kao loše uređen leš

životi su nam upravo onakvi kakve smo zaslužili
ali
većina će vam reći da su ogorčeni
i da su mogli puno bolje
samo da je bilo malo više sreće
malo više novaca
stričeva iz amerike
ili barem pameti

ja otvaram novu limenku piva
i taj čaroban zvuk odjekuje ovom crnom gorom
kao mali veliki prasak
kad je sve ovo počelo

Mario Brkljačić

Rođen 1966. godine u Zagrebu, gdje živi i radi. Poeziju i prozu objavljivao u časopisima i novinama. Pobjedio na SC-ovom natječaju za prvu knjigu 2003./2004. zbirkom pjesama *Gledaj me u oči*. Uvršten u izbor *Najbolje hrvatske priče 2006*. Iste godine bio je i finalist natječaja za kratku priču Večernjeg lista.

Objavio: *Nikad nije plesao pogo* (poezija, 2004), *Gledaj me u oči* (poezija, 2004), *Muha u juhi* (poezija, 2005), *Ne mogu ga gledati takvog* (poezija, 2006) i *Zujke* (roman, 2008).

Biblioteka Mali rakun

knjiga 5

Mario Brkljačić

NIKAD NIJE PLESAO POGO

© 2004 Mario Brkljačić

© za elektroničko izdanje: Društvo za promicanje književnosti
na novim medijima, 2004, 2015, 2016

Izdavač

Društvo za promicanje književnosti
na novim medijima, Zagreb

Za izdavača

Aleksandra David

Urednik

Krešimir Pintarić

Fotografija

© Domagoj Lozina

ISBN 978-953-6924-14-1 (HTML)

ISBN 978-953-345-138-1 (EPUB bez DRM)

ISBN 978-953-345-139-8 (PDF)

ISBN 978-953-345-140-4 (MOBI)

**Knjiga je objavljena uz financijsku potporu
Ministarstva kulture Republike Hrvatske.**